

Brenda
NOVAK

**KERSTMIS IN
WHISKEY CREEK**

Vertaling Yvonne Koks

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2013 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Take me Home for Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Yvonne Koks
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0908 7
ISBN 978 94 027 6306 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Sophia DeBussi's man was weg. Of beter gezegd... verdwenen. Nergens te vinden. De Legacy was met ruim zeventwintig meter een behoorlijk jacht – voor Skip was altijd alleen het allerbeste goed genoeg – maar ook weer niet zo groot dat een volwassen man zomaar over het hoofd kon worden gezien. De zeskoppige bemanning had Sophia en haar dertienjarige dochter zojuist geholpen om iedere centimeter van de boot uit te kammen.

Met uitzondering van zijn mobiele telefoon, die niet werd opgenomen, lagen Skips spullen allemaal op hun plek. Alleen hijzelf ontbrak.

Sophia hield haar lange haren bijeen en keek naar de Braziliaanse kust aan stuurboordzijde, haar ogen tot spleetjes geknepen tegen het zonlicht, dat glinsterde op het water. Had haar echtgenoot een ochtendduik genomen en die paar mijl weten te overbruggen naar het vasteland?

Het was mogelijk, maar niet erg waarschijnlijk. Waarom zou hij in zijn eentje eropuit zijn gegaan? Het waaide te hard om op het strand te liggen en tijdens al zijn buitenlandse reizen had hij het nooit gehad over zakenrelaties in Rio de Janeiro. Dit tripje was bovendien ter ere van hun trouwdag, inmiddels dertien jaar geleden, en om tijd met zijn gezin door te brengen. Ze kon dus niet geloven dat hij aan het werk was, want de vakantie zou juist een frisse start zijn, een poging om hun huwelijk te redden. Hij had beloofd geen enkel telefoontje aan te nemen, een belofte waar ze niet veel waarde aan zou hechten als hij die alleen aan haar had gedaan. Hij beloofde zo vaak dingen waar hij zich uiteindelijk niet aan hield. Maar hij had het ook aan

Alexa, hun dochter, beloofd en de band tussen die twee was erg hecht.

Dus... waar kon hij uithangen?

Sophia staaarde naar het wateroppervlakte. Was hij overboord gevallen en verdronken in de ruwe oceaan? Die gedachte bracht een gevoel van opluchting teweeg. Het was bizar om iemand dood te wensen, maar alleen als Skip voorgoed weg was, zou ze van hem verlost zijn. Ze was lang genoeg bij hem om te weten dat hij haar nooit uit vrije wil zou laten gaan. Dat had hij letterlijk gezegd.

Toen Alexa naast haar aan de reling kwam staan, maakte opluchting plaats voor een schuldgevoel. Haar arme dochter had misschien wel haar vader verloren. Hoe kon ze daar nu blij om zijn?

‘Wat is er gebeurd, mam?’ vroeg Alexa met grote, vochtige blauwe ogen.

Met een arm om haar dochters smalle schouders, zei ze: ‘Ik weet het niet, lieverd.’ In gedachten liep ze nogmaals de laatste vierentwintig uur na, maar er was niets vreemds gebeurd. Zoals gebruikelijk waren Skip en zij gisteravond om elf uur naar bed gegaan. En zoals gebruikelijk had hij seks geëist. Eén seksuele gunst per dag was het minste wat hij van haar verlangde. Daarom wist ze bijna zeker dat hij vreemdging als hij op reis was, zeker als hij een week of nog langer wegbleef. Toch ging ze nooit zijn gangen na. Als hij er was, deed ze gewoon wat er van haar werd verwacht om de lieve vrede te bewaren en om te overleven. Ze wist wat er ging gebeuren als ze hem afwees. Dan volgden er klappen, of hij ging dagenlang zitten mokken.

Het was dat ze zich schaamde voor de leugentjes die ze iedereen, zelfs hun dochter, telkens vertelde – dat ze was gestruikeld en tegen de deur aan was gevallen of op de rem had moeten

trappen en tegen het stuurwiel was geknald – maar eigenlijk vond ze zijn chagrijnige buien nog erger. Haar blauwe plekken waren vaak eerder over dan zijn gemok.

Alexa veegde over haar natte wangen. ‘Weet je echt niet meer hoe laat hij vanochtend is opgestaan?’

Hier hadden ze het al over gehad. Sophia wist het niet. Ze stond nooit zo vroeg op als Skip, ook omdat ze van hem geen baantje mocht hebben. Op schooldagen kroop ze meestal terug in bed als Alexa weg was, waarna ze dan tot een uur of tien bleef liggen. Vervolgens stond ze op haar gemak op, besteedde veel tijd aan haar uiterlijk omdat Skip haar schoonheid heel belangrijk vond, om dan de middag door te brengen met drinken. Alcohol was het enige waarmee ze de teleurstelling en verveling kon verdrijven waar ze voortdurend mee kampte.

Helaas gaf het hem ook meteen een stok om mee te slaan.

Ik dacht dat ik iets speciaals kreeg toen ik met jou trouwde. Jij stelde wat voor, weet je nog? Enig kind van de burgemeester. Het populairste meisje van de school. En nu? Een zuiplap, een nietsnut, dat ben je. Meer niet.

Ze probeerde de hatelijke woorden uit haar hoofd te zetten want daardoor werd het verlangen naar een gin-tonic alleen maar groter. Het was niet alleen veel te vroeg, maar het kon ook niet meer, hield ze zich voor. Behalve dat ze net dertig dagen in een ontwenningsskliniek had doorgebracht, had ze Skip ook beloofd deze keer echt van de drank af te blijven, passend bij hun ‘frisse start’. Hij had gedreigd haar te laten opnemen in een gesloten afdeling, net als haar moeder, als ze zich er niet aan zou houden. Hoe hij dat zou fiksen wist ze niet, maar hij zou vast een manier bedenken. Het feit dat haar moeder ziek was en psychische aandoeningen had die dus in de familie voorkwamen, zou beslist niet in haar voordeel werken.

‘Mam?’

Sophia riep haar malende gedachten een halt toe. ‘Hij heeft me niet wakker gemaakt, schat, sorry. Hij heeft ook niet gezegd dat hij wegging. Dat zou ik me herinneren.’

‘Weet je dat zeker? Hij zegt dat je vaak dingen vergeet en dat je het liefst in een fles zou willen wonen.’

Hij uitte vaak zijn kritiek in Alexa’s bijzijn. Voor zijn dochter was hij de geweldige vader die altijd thuiskwam met exorbitante cadeaus. Die haar een Porsche had beloofd voor haar zestiende verjaardag. Hij hoefde nooit zijn stem te verheffen om haar aan te sporen een klusje te doen, haar bord leeg te eten of betere punten te halen, omdat hij daarvoor nooit lang genoeg thuis was. ‘Ik ben gestopt met drinken,’ zei Sophia zacht. ‘Daarom ging ik ook weg, weet je nog? Toen jij bij opa en oma moest logeren.’

Alexa ging er niet verder op door, te verbijsterd door haar vaders verdwijning. ‘Dit is gewoon zo... raar.’

‘Het is ook raar.’ Sophia wist dat de kapitein en zijn bemanning dat ook vonden, want ze had hen onder elkaar horen praten en vragen of iemand Mr. DeBussi aan dek had gezien in de kleine uurtjes van de nacht. Niemand had hem gezien, noch gehoord. Met het stampen van de motor en het klotsen van de golven tegen de zijanten van de boot zou iemand het ook amper opgemerkt hebben als hij overboord was geslagen.

‘Ik blijf erbij dat hij toch ergens moet zijn.’ Bezorgd nam Alexa het dek, de bar en de trap naar beneden in zich op, tegen de reling leunend in haar afgeknipte spijkerbroek en witte topje. ‘Ik maak me echt zorgen.’

Sophia wilde niet dat ze het ergste nu al zou moeten accepteren. Liever wilde ze haar dochter ieder leed besparen. Alexa was de enige reden waarom ze in dit liefdeloze huwelijk was gebleven. Skip had gezegd dat ze haar nooit meer zou zien als ze

wegging, en dat geloofde ze. Hij kon immers terugvallen op een rijke en machtige familie die in hetzelfde stadje woonde als zij. Nu haar moeder de diagnose schizofrenie had gekregen en haar vader was gestorven, had zij niemand meer. ‘Misschien duikt hij wel ergens op.’

Een nieuwe traan rolde over Alexa’s wang. ‘Je hebt gehoord wat de kapitein zei. Hij zei dat papa nooit de kust kan hebben gehaald. Niemand kan zo ver zwemmen.’

De kapitein zou gelijk hebben gehad als het iemand anders betrof. Maar hij kende Skip niet zoals zij. Skip kon alles als hij ergens zijn zinnen op had gezet. Niemand was zo eigenzinnig als hij, zo’n controlfreak.

Ze gaf haar dochter een knuffel. ‘We hebben het Amerikaans consulaat geïnformeerd, en zij hebben de politie gewaarschuwd. We gaan naar de haven van Rio om te wachten tot ze de stad en de stranden hebben afgezocht. We gaan niet weg zonder hem. Laten we de hoop nog niet te snel opgeven.’

Alexa knikte met haar hoofd tegen Sophia’s borst aan, amper overtuigd dat die maatregelen iets zouden opleveren. Ze kon zich niet voorstellen dat haar vader midden in de nacht overboord was gesprongen om naar het vasteland te zwemmen. Sophia evenmin.

De kapitein kwam haar kant uit. ‘Ik heb een plek gereserveerd in de Marina de Gloria, Mrs. DeBussi,’ zei hij. ‘Over een klein halfuur meren we aan.’

‘Dank u, kapitein Armstrong.’

Met een knikje als afscheidsgroet draaide hij zich om maar bleef toen dralen.

‘Is er verder nog iets?’ vroeg ze.

‘Ik zou u...’ Hij keek haar nu opnieuw aan. ‘...graag willen waarschuwen.’

Hoewel het ruim dertig graden was, liep er een koude rilling over haar rug. ‘Voor?’

‘De politie. Toen ik ze over de scheepsradio sprak, vroegen ze... vroegen ze me of...’ Met een blik op Alexa schraapte hij zijn keel, en Sophia gaf haar dochter een duwtje richting de trap.

‘Alexa, misschien wil jij beneden nog een keer onze slaapkamer controleren, oké? Kijk nog eens goed of alles van papa daar nog ligt, ook zijn scheerspullen.’

‘Dat weten we toch al,’ klonk het protesterend.

Sophia gaf haar nogmaals een duwtje. ‘Kijk toch nog maar een keertje, ja?’

Met tegenzin liep haar dochter naar de trap en verdween met een boze blik over haar schouder uit het zicht.

‘Wat is er, kapitein Armstrong?’ vroeg Sophia.

‘Ze stelden vragen over uw huwelijk, Mrs. DeBussi. Of ik u beiden ooit ruzie had zien maken, dat soort dingen.’

Dat kon hij nooit hebben gezien. Niemand trouwens. Tot elke prijs hield Skip de schijn op. Zijn reputatie als de man die alles had, was belangrijker voor hem dan zoiets plooiibaars als de waarheid. Hij gebruikte nooit geweld als er iemand in de buurt was, zelfs niet als het alleen Alexa was. Zijn boosheid reageerde hij dan gewoon later op Sophia af.

Iedereen met een beetje gezond verstand moest de spanning echter kunnen voelen. Sophia was doodsbang voor hem. Zelfs als hij zijn handen thuisield, moest ze voortdurend kleine maar hatelijke beschimpingen incasseren.

‘En wat hebt u ze verteld?’ Haar hart bonsde zo hard, dat ze bang was dat hij het kon horen. Skip zou deze inbreuk op hun persoonlijke privacy niet kunnen waarderen, en ze vroeg zich af waarom hij haar daaraan blootstelde.

‘Dat ik niets weet over uw privéleven. Maar... ik verzeker u dat zelfs als dat wel zo was, ik niets zou vertellen.’

Ze putte troost uit zijn loyaliteit, vooral omdat ze dat niet vanzelfsprekend vond. Ze kende hem amper en had zelden een woord met hem gewisseld. Het maakte niet uit dat hij haar vader had kunnen zijn of zelf getrouwd was. Haar echtgenoot was veel te jaloers. Met elk praatje zou de kapitein zijn baan op het spel hebben gezet. ‘Dank u, kapitein Armstrong.’

‘Geen dank. Ik respecteer u ten zeerste, Mrs. DeBussi, maar...’

Ze trok de dunne witte sjaal die ze bij haar zomerjurkje droeg wat vaster om zich heen. ‘Ja?’

Hij liet zijn stem dalen. ‘Bereid u zich maar voor. Ze zullen u hetzelfde vragen.’

Plotseling begreep ze waarom hij haar dit vertelde. ‘U wilt toch niet zeggen... Ze denken toch zeker niet dat ik Mr. DeBussi iets heb aangedaan?’ Bijna schoot ze in de lach bij de ironie dat ze háár ervan zouden verdenken hém iets te hebben aangedaan.

‘Dat zullen ze willen uitsluiten.’

Dat begreep ze natuurlijk wel. De vraag was hoe ze hen kon overtuigen. Het Amerikaans consulaat fungeerde weliswaar als tussenpersoon, maar ze had hier te maken met buitenlandse politiek. Ze sprak hun taal niet eens. Stel je voor dat ze haar zouden arresteren.

Haar paniek moest op haar gezicht te lezen zijn, want de kapitein leidde haar aan haar elleboog naar een stoel. Een dergelijk risico zou hij niet durven nemen in aanwezigheid van haar echtgenoot, maar nu was ze dankbaar voor zijn vriendelijke gebaar.

‘Ze zullen niets kunnen bewijzen, Mrs. DeBussi,’ zei hij. ‘U moet gewoon sterk zijn en voet bij stuk houden.’

Ze zullen niets kunnen bewijzen? Wat bedoelde hij daarmee? Dat hij haar verdacht maar het haar niet kwalijk nam? Ze durfde niet om uitleg te vragen. ‘Natuurlijk,’ zei ze met een geforceerde glimlach.

Behoorde ‘sterk’ nog maar tot de mogelijkheden. Ooit was ze sterk geweest, zelfs eigenzinnig en rebels. Van veel dingen uit die tijd had ze spijt, en nog steeds voelde ze zich daar schuldig over. Haar leven met Skip zag ze als een soort inlossing van die schuld. Het enige waarvan ze echt wenste dat ze het had kunnen behouden was haar vermogen zichzelf ergens uit te vechten. Misschien zat het nog ergens in haar, diep weggestopt. Maar het verantwoordelijkheidsgevoel jegens haar kind had haar alle kracht ontnomen.

Hoofdstuk 2

Sophia glipte zachtjes Alexa's kamer uit, dankbaar dat haar dochter eindelijk sliep. Het was een lange, zware dag geweest, waarin ze taal noch teken van Skip hadden vernomen. Ze kon het gewoon niet geloven. Zoals afgesproken had de politie hen rond het middaguur opgewacht toen ze afmeerden in de jachthaven.

Een rechercheur had met haar gesproken terwijl een team forensisch specialisten de boot doorzocht, op zoek naar bloed of andere sporen. Met zijn zware Portugese accent had hij haar het soort vragen gesteld dat je in deze omstandigheden kon verwachten.

‘Waarom wilde u deze reis naar Rio maken?’

‘Is er een betere plek om je trouwdag te vieren? We wilden er al maanden even tussenuit.’

‘Zou u uzelf en uw man als een gelukkig stel willen omschrijven?’

‘O, zeker. We zijn dol op elkaar, meer dan ooit.’

‘Kent u iemand, misschien een bemanningslid, die onenigheid met uw man gehad kan hebben?’

‘Totaal niet. Skip is fantastisch en bij iedereen geliefd.’

Haar spieren deden pijn van de spanning, maar ze had de waarheid niet durven vertellen, zeker niet toen hij haar vroeg of iemand hem wellicht dood wenste. Waarschijnlijk was zij de enige. De drie bemanningsleden die Mr. Armstrong had ingehuurd waren nieuw. Ze hadden Skip pas bij het begin van de reis ontmoet en kenden hem dus amper. Wellicht dat de kapitein, de kok en het kamermeisje hem net zo egoïstisch en aanmatigend vonden als zij, maar zonder hem hadden ze geen

baan. Niemand had een reden om hem in de oceaan te gooien. De vraag bleef dus waar hij was. Ook nu ze in de haven lagen, hadden ze daar nog geen antwoord op.

Gelukkig was de dag nu eindelijk voorbij en kon ze vannacht een beetje bijkomen. Met een diepe zucht om haar zenuwen wat te kalmeren ging ze aan dek. Ze wierp een blik op de stad, die net zo kleurrijk verlicht was als een attractiepark, maar ze voelde zich eenzaam op de Legacy, zo ver van Californië, piekerend over het lot van haar man.

Haar mobiele telefoon lag vlakbij op tafel. Carlotta, het kamermeisje dat behalve schoonmaken ook persoonlijke klusjes voor hen deed, had haar vandaag geholpen, zodat ze haar telefoon ook in het buitenland kon gebruiken. Skips mobieltje werkte natuurlijk altijd al in het buitenland, maar tot nu toe had Sophia daar nog nooit behoefte aan gehad. Ze sprak immers zelden iemand buiten Whiskey Creek.

Na een paar minuten aarzelen, alsof ze bang was dat het ding haar zou bijten, pakte ze het toestel op en toetste het nummer in. Ze had Skip al eerder proberen te bellen, met het toestel van de kapitein en daarna in het bijzijn van de politie. Skip had steeds niet opgenomen, maar dat zei op zich natuurlijk nog niets.

‘U spreekt met Skip DeBussi van DeBussi Worldwide Investments. Ik ben afwezig tot 23 oktober. Voor zakelijke kwesties kunt u contact opnemen met mijn assistent Kelly Petruzzi –’

Ze verbrak de verbinding voor hij Kelly’s telefoonnummer kon opnoemen. Eerder op de dag had ze al verschillende keren met Skips assistent gesproken. Ook hij had niets gehoord van haar man, wat beslist heel vreemd was. Kelly wist altijd waar hij hem kon bereiken voor noodgevallen. Als Skip nog leefde, moest hij toch een keer opnemen. Hij ging nooit ergens heen zonder zijn telefoon, en op de boot lag het toestel niet.

Vastbesloten om een eind te maken aan wat een bizarre droom leek, toetste Sophia nogmaals zijn nummer in. En nog eens. Als de politie zijn telefoongegevens zou opvragen, zou het lijken alsof ze verwoede pogingen had gedaan om hem te bereiken. In het diepst van haar hart wist ze echter dat ze vooral zeker wilde weten dat hij niet opnam. De gesprekken gingen direct naar de voicemail. Hoewel ze zijn boodschap elke keer afluisterde, liet ze maar één keer een bericht achter. ‘Skip? Waar ben je?’

‘Mrs. DeBussi?’

Dat was niet haar man. Desondanks schrok ze, en ze verbrak de verbinding. ‘Ja, kapitein Armstrong?’

De kapitein van de Legacy kwam dichterbij en onttrok met zijn lange gestalte even de lichten van de stad achter hem aan het zicht. ‘U hebt niet veel gegeten vanavond. Kan ik u misschien wat crackers en kaas brengen? Of een glas wijn?’

Daar had ze echt zin in. Een wit wijntje zou haar ontspannen en het gemakkelijker maken om de moeilijke nacht, wachtend en piekerend, door te komen. Ze wist echter ook dat ze het niet bij één glas zou laten, en ze moest haar hoofd juist koel houden omdat haar dochter op haar moest kunnen rekenen. Het laatste wat ze wilde was Alexa teleurstellen of Skip in het gelijk stellen door een nietsnut en een dronkenlap te zijn.

‘Niet nodig, dank u.’

Hij leek teleurgesteld dat ze niets wilde. Natuurlijk wist hij niet dat ze recent een ontwenningsskuur had gevolgd, anders had hij haar geen wijn aangeboden. Uit schaamte voor haar verslaving had Skip haar verblijf in New Beginnings in Los Angeles voor iedereen geheimgehouden, behalve voor zijn ouders, die op Alexa hadden gepast zodat hij naar kantoor had kunnen gaan.

‘U moet eten om op krachten te blijven,’ zei de kapitein vriendelijk.